

RĀ•GRĀ•K

ĀĀEtrtek, 27 prosinec 2018

Do RĀ½grĀĭku, do sokola, jsem chodila asi tak od druhĀĀ
tĀ™Ā-dy. Sokol to ale ve skuteĀnosti nebyl, byla to TĀlovĀ½chovnĀĭ
jednota ĀĀEKD Stalingrad. Od mĀĀho domova byla sokolovna kousek. PĀ™es ĀĀechĀĭk, kde jsme u sochy Svatopluka ĀĀE
cvrnkali kuliĀky, pak dolĀ po schodech, kde jsme hrĀĭli ĀĀcukr,
kĀĭva, limonĀda, ĀĀajĀĀ, potom pĀ™es nejdĀĀ- ulici v Praze,
kterĀ mĀĭma jeĀĭtĀ poĀ™Āĭd Ā™Ā-kala FoĀĭovka.

Pro mne to uĀ¾ byla Stalinka; byla to neĀĀastnĀĭ ulice,
kterĀĭ vystĀ™Ā-dala osm nĀĭzvĀ, neĀ¾ se z nĀ- stala VinohradskĀĭ, podle nĀkdejĀĀ-ch
vinic na zdeĭĀĀ-ch strĀĭnĀ-ch.

PostupnĀ

se tak jmenovala ĀĀ-ĀĀanskĀĭ, ĀĀernokosteleckĀĭ (tento nĀĭzev nese dodnes navazujĀ-cĀ-
ĀĀsek ve StraĀĭnicĀ-ch), pozdĀĭji Jungmannova. Po pĀ™ipojenĀ- KrĀĭlovskĀ½ch Vinohrad a
Ā½Ākova k VelĀĀ Praze v roce 1922 se jmenovala Fochova podle francouzskĀĀho
marĀĀĭla Ferdinanda Foche. Sotva si na nĀĭzev lidĀĀ zvykli, nastala opĀĭt zmĀĭna ĀĀ
za nacistickĀĀ okupace to byla pro zmĀĭnu Schwerinova. Po vĀĭlce krĀĭtkĀ½ ĀĀas opĀĭt
ĀĀFoĀĭovkaĀĀ, ale po roce 1948 pĀ™Āĭel na Ā™Ādu jinĀ½ ĀĀmarĀĭĀĭĀĀ ĀĀ generalissimus
Stalin. Po obdobĀ- kultu osobnosti nakonec nĀkoho na magistrĀĭtu napadla spĀĭsnĀĭ
myĀĭlenka vyhnout se vojevĀdcĀm, a tak se zrodil neutrĀĭlnĀ- nĀĭzev VinohradskĀĭ.
Asi to byla ĀĀastnĀĭ volba, neboĀĀ vydrĀ¾ela dodnes.

KdyĀ¾ jsem pĀ™eĀĭla Vinohradskou, tak uĀ¾ zbĀ½valo
jenom vybĀĭhnout nahoru TĀ™ebĀ-zskou, a byla jsem tam. Sokolovna mĀĭla velikĀĭnskou
i malou tĀlocviĀnu, bazĀĀn, atletickĀĀ hĀ™ĀĭtĀĭ a jedno menĀĭĀ-, kterĀĀ se v zimĀ
stĀ™Ā-kalo, na hokej.

S partou holek jsme chodily cviĀit ka¾dĀĀ

pondĀĭĀ-, bĀĭhat na atletickou drĀĭhu, plavat i bruslit. Po cviĀenĀ- jsme vĀ¾dycky
sesbĀ-raly deseĀĀĭky a v mĀ-stnĀ-m bufetu si za dvacetnĀ-k koupily krajĀ-c chleba
namazanĀ½ plnotĀnou hoĀ™ĀĀicĀ-. Za tĀ™icetnĀ-k to uĀ¾ byla houska s hoĀ™ĀĀicĀ- a kdyĀ¾
nĀkterĀĭ z nĀĭs dokonce mĀĭla hnĀdou papĀrovou korunu, tak si mohla koupit
mandarinkovĀĀ pomo a my na nĀ- loudily, aby nĀĭm dala alespoĀ loknout.

V zimĀ tu bylo i nejbliĀĀĀ- kluzĀĭtĀĭ, kde jsem
se uĀĭla na ĀĭlajfkĀĭch, pozdĀĭji jsem mĀĭla kanady po
bratrancĀ-ch. KdyĀ¾ jsem si poprvĀĀ pĀĭĀĭla od kĀĭmoĀĭky bĀĀ-k krasobluslaĀ™skĀĀ boty,
mĀĭlem jsem se pĀ™izabila. Nikdy jsem se uĀ¾ na nich nenauĀĭla sprĀĭvnĀĭ bruslit;
jak jsem si pak poĀ™Ā-dila svoje, musely zoubky pryĀĀ, protoĀ¾e co skluz, to pĀĭd.

Jo, do toho Sokola jsem chodila nejdĀ™Ā-v

cviĀit sama, pak jako pomocnĀĭ cviĀitelka a nakonec, uĀ¾ jako plnoletĀĭ, i jako
cviĀitelka. Moc dlouho ne, po srpnu, v 68. roce, se totiĀ¾ do RĀ½grĀĭku
nakvartĀ½rovali RusĀĭci. Vedle Sokolovny se zakopali ve strĀĭni. MalĀ- ĀĀernĀ-
aziatĀĭ- muĀĀĭci, tankistĀĀ. Tanky byla zaparkovanĀĀ pĀ™ed tĀlocviĀnou, s hlavnĀmi
namĀ-Ā™enĀ½mi dolĀ na Vinohradskou. VydrĀ¾ely tam stĀĭt celĀ½ rok, ale to uĀ¾ jsem na
Vinohradech stejnĀĭ nebydlela. V tĀĀ dobĀĭ jsem uĀ¾ vĀdĀĭla, Ā¾e park nenĀ- Ā¾ĀĀdnĀ½
RĀ½grĀĭk, ale jsou to Riegrovy sady, pojmenovanĀĀ po nĀĭrodnĀ-m obrozenci a politikovi, kterĀ½ Ā¾Āil v dobĀĭch, kdy slovo
vlastenec jeĀĭtĀĭ nebyla nadĀĭvka.

Bronzovj

socha dr. F. L. Riegra v nadivotn- velikosti je téměř těmi metry vysokj, stojí- na ulovm stupovitm, a cca čtyřmi metry vysokm podstavci, nad schodiitm na rohu Italsk a Polsk ulice. V energickm postoji a pohledu muže s rukama v bok vydil autor Riegrovo tradin- nrodn- heslo: âœNedejme se!âœ, kter je napsino i na t-t s eskm heraldickm lvem u jeho lev nohy. Jedná se o jednu z nejvýznamnější-ch portrétní-ch prací- J. V. Myslbeka.

F.L.Rieger

se narodil 10. prosince 1818, a jeho rodn Semily slaví- letos 200 let od jeho narozen-.

deeres